

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesv Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XV. Ostendit multum boni inesse in eo, vt quis se videns etia[m]
innocentem & sine culpa condemnari, non excuset.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

ipsa mihi persuadeo, quādiu Præposita, sine vlo sinistro affectu a ipsione, commodum domus querit, futurum, vt Deus ipsam nunquam errare patiatur: & econtra, in harum commiserationum, & futuratum con-federationum, intuitu errorem neutriūam defuturum credo.

CAPUT XV.

QVANTVM SITVM SIT BONI IN EO, VT QVIS SE, ETIA
quando se innocentem & sine culpa condemnari vi-
det, non excusat.

ID, quod nunc docere vos volo, mirè me confundit, & ruborem-
Ignum mihi iniicit, scilicet, ne vos vllatenus excusat (quod satis pe-
ctissima quædam, & maximorum meritorum est consuetudo) me etiam
opere & re ipsa præstare oportet, quod quoad hanc virtutem vnde
cere volo fateor (& quidem verissimum est) in hac me quām minimū
profecisse: nunquam enim (vt mihi quidem videtur) occasio mihi de-
cogitandi mihique persuadendi, maius bonum fore ac virtuosius, me-
euflare. Verùm quia interdum id licitum est, imò malè quis faceret, si
non excusareret; hinc discretionem, aut (vt melius loquar) humilitatem
habeo, ad tunc hoc faciendum cum expedit. Magnæ siquidem humili-
tatis argumentum est, videre, immēritò & innocentes nos damnari al-
lere; q; qui facit etiā nā ille Dominum Iesum, qui omnes nostras opes
abstulit, egregiè imitatur. Vnde etiā atq; etiā vos rogo, vt vos quoniam
exercere fatigatis: magnos quippe secum hæc res fructus fert; & vice versa,
nullum omnino in nostri excusatione commodum video; nisi forte
quibusdam in casibus, dum scilicet aliquam proximo irascendi occa-
nem daremus, veritatem einon aperiendo. facile hoc intelligit, quoniam
rem me discretionem habebit. Evidem permagni referre arbitrio, ut
hunc se virtuti quis assuefaciat, aut veram à Domino humilitatem obne-
re fatigat; etenim ex hac altera illa proueniat oportet. Qui enim res
humilis est, re ipsa velle ac desiderare debet, vt paruiat, vexetur, crag-
etur, & condemnetur, esto nihil, cur id mereatur, commiserit, si enim res
humilis est.

Satiusest in. tari Dominum velit, quanā in re melius quam hac, eum imiteret; mil-
tib; vobis corporali ad hoc opus est fortitudine, nullis viribus, nullo alterius auxi-
tibus, quam lio, præterquā Dei solius. Velle sane carissimæ, vt ad insignes hæc virtu-
tes comparandas, omne nostrū studiū & conatus, & omnis pñnitentia no-
stra tenderet: nam quod ad alias excessivas & immoderatas austen-
tias, nos tis me, in illis vobis permittendis, quam strictissimam esse
quod nocere eæ valetudini possint, si sine discretione suscipiantur; sed a
priori illo non est quod timeamus; virtutes enim internæ, quantumlibet
magnæ, corporis robur non imminuunt, quo minus Religioni vuln-

mus & seruiamus, immo verò animam corroborant. Deinde (vti & alias me dicere memini) in minimis rebus assuefacere vos potestis, vt in alijs maiorum viatoriam referatis. Porro, quām bene hoc scripto traditur, quām autem malè id ipsa opere (vt verum fatear) in magnis rebus exequor. Quantum
sequatur
boni ex eo
quid quis
enon excusat.
Numquam verò rei huius periculum facere potui; numquam enim ullū aliquod de me malum loquenter audiui, quin liquido perspicerem, minus illum dicere quāmrevera id erat. nam, et si forte eadem mala non essent, in alijs tamen plurimis Deum offenderam, vnde etiam plusquam fut. satisfacere mihi videbantur, quod de alijs illis nihil dicerent: etenim semper magis mihi placet, vt que falsa sunt de me dicant, quām que vera sunt. Huc imprimis confert, vnuquemq; apud se considerare quantū hic boni & commodi omnimodis sequarur; & quām, vice versa, parum damni meo quidem iudicio, hinc proueniat, immo illud hic præcipue homo lucratur, quod Dominum aliqua saltem in re imitetur. In aliqua saltem re inquam: nā si omnia benē & accuratē expendantur, numquam sine omni proflus culpa, & planē immerito, accusamur; semper quippe culpis scatemus, cū septies per diem cadat iustus; & mentiremur hand dubiē, si nullum nos habere peccatum diceremus: ita vt, licet id in nobis peccatum non sit, cuius insimulamur, numquam tamen ita omnis expertes culpsimus, sicut bonus Iesus erat.

Quando, o bone Iesu, mecum perpendo, quām multis passus sis modis, & tamen id te minimē promeruisse, quid de meipsa dicam nescio; aut, quid sentirem tūc cū quid pati nolbam, aut vbi sum tunc, cū me excuso: & tu bonum meum nosti, si quod bonum habes, non per alias id mihi manus datum esse, quām per tuas. Quid porro inde tibi aut accedit aut decedit, Domine, vtrum multa des an paucāsan, quia id non promerui non quoque beneficia, que in me contulisti: mene desiderare vt aliquis bonam de re adē mala, qualis ego sum, opinionem habet, quā tam multa mala de te dixi, qui super omnia bona bonus es? Est hoc proflus intolerabile, Deus meus, proflus inquam intolerabile: nec vellem permitteres, vt aliquid non usqueaque oculis tuis placens, in ancilla tua reperiatur: respice porro, Domine, meos, cęcos & valde modico contentos esse; tu mihi lumen da, & præsta, verèt ab omnibus contemni & vilipendi cupiam, cū toties te, à quo tam fideliter tamen diligor, dereliquerim. Quid hoc est, Domine mi? quod lucrum speramus ex eo quod creaturis placemus? quid nobis noceat, ab illis omnibus acriter accusati & traduci, si in oculis tuis sine culpa simus?

Quād difficulter carissimæ, hanc intelligere veritatem possumus! Bonum est
considerare
quid sit
quod est &
quod non sit
& hæc est causa, cur numquam ad perfectionis apicem ascensuræ simus, nisi assidue p̄ oculis habeamus, & recogitemus, quid sit quod est, & quod non sit.

quod non est. Nam, esto aliud in eo bonum & commodum sum nos
est, quam quod is qui vos accusauit, magno rubore suffundetur, cu-
debit, quod vos innocentes & innoxias iudicari patiamini; id sane quin
maximum est. Tale quid subinde animam magis sustollit; quam deca-
conches. Operibus autem omnes cōcionatrices simus oportet, cum &
Apostolus Paulus, & nostra inhabilitas & ineptitudo verbis & linguis no-
*Esto nos non
excusenmus*
*Deus tamē q̄ vos ipsas non excusat, idē neminem fore qui vestri patrocinii la-
temper ex-
citat aliquē
qui innoce-
tem defen-
dat.*
cōcionari veteret. Nolite vñquam cogitare, malum aut bonum quod
citis, quantumvis arcte reclusæ sitis, occultū futurū; Putatisne, carissima,
genitrix, di-
mag-
ne-
na-
rili-
tis
lit,
mi-
que-
am-
sua-
&
mu-
qua-
dit-
om-
ete-
niu-
arq-
ad-
me-
qui-
tio-
que-
teir-
face-
solici-
bea-
gisi-
uit;
neq-

OPERA

N. 14

C A P V T XVI.
ECQVOD ESSE DISCRIMEN DEBEAT INTER PERFECTIO-
nem vita contempliotorum, & eorum quibus oratio mentalis sufficit, & qui-
modo fieri possit, animam negotiis distractam & vanam subinde à Deo
ad perfectam contemplationem extollit; & que huius rei
sit causa. Hoc caput, uti & sequens notatu
dignissimum est.

Nolite existimare, carissimæ, hæc omnia multum esse; scachos quippe
(vt in proverbio est) iam primum digerere & ordinare incipio. Per-
fici a me, vt modi orationis tenetæ principia vobis traderem: quod ad te,
carissimæ, et si per hoc me principium Deus npi duxerit (nā verisimile est
nondum me harum virtutum principium habere) aliud tamen ignorar-
Credo